

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Пловдив, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500130 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №336 от 16.11.2022г., постановено по гр.дело №251/2022г. по описа на Окръжен съд-Стара Загора, О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, е осъдена да заплати на Д. И. Н. с ЕГН:***** и адрес: гр.С. З., ул. К....., сумата от 45000лв. – обезщетение за причинените ѝ от непозволено увреждане на 10.02.2022г. неимуществени вреди, ведно със законната лихва за забава върху нея, считано от 10.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане, като иска за разликата до пълния му предявен размер от 50000лв. като частичен от 60000лв., ведно със законната лихва, е отхвърлен; О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, е осъдена да заплати на Д. И. Н. с ЕГН:***** и адрес: гр.С. З., ул. К....., сумата от 1917,56лв., представляваща обезщетение за причинените ѝ от непозволено увреждане на

10.02.2022г. имуществени вреди, ведно със законната лихва за забава върху нея, считано от 10.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане; О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, е осъдена, на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв, да заплати на адв.П. Х. К. от АК-Стара Загора сумата от 2629,48лв. с ДДС – съдебно-деловодни разноски по съразмерност на уважената част от исковете; Д. И. Н. с ЕГН:***** и адрес: гр.С. З., ул. К....., е осъдена да заплати на О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, сумата от 38лв. – съдебно-деловодни разноски за възнаграждение на вещо лице и юрисконсултско възнаграждение по съразмерност на отхвърлената част от исковете; О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, е осъдена, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на Окръжен съд-Стара Загора държавна такса в общ размер от 1826,70лв. и направени от бюджета на съда разноски за възнаграждения за вещи лица по съразмерност в размер от 542,70лв.

Недоволна от така постановеното решение е останала жалбоподателят О. С. З., която чрез пълномощника юрисконсулт С. Н. го обжалва в осъдителните му части относно присъдените обезщетения за неимуществени вреди от 45000лв. и за имуществени вреди от 1917,56лв., ведно със законна лихва от 10.02.2022г., и разноските с конкретни доводи неправилност. Счита посочените вземания за недължими, тъй като от събраните гласни доказателства и заключение на СТЕ се установява, че ищецът Н. е имала възможност да забележи неравността и безопасно да премине през нея. Поддържа неправилно да е определена началната дата на законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди, тъй като разходите са направени след 10.02.2022г. Оспорва по размер обезщетението за имуществени вреди относно разходваните суми от 6,45лв., 17лв. и 26лв., които твърди да не са свързани с травмата. Настоява да е допуснато противоречие с материалния закон – чл.52 от ЗЗД при определяне на обезщетението за неимуществени вреди като прекомерно и несъобразено със заявеното от вещото лице, че възстановяването на ищцата, с оглед възрастта ѝ, е от 10-12 месеца, и не се изключва пълното ѝ възстановяване. По така изложените съображения претендира за отмяна на решението в обжалваните му части или за изменението му относно претендираното обезщетение за неимуществени

вреди, както и в частта за разноските. Формулирано е искане за присъждане на разноските по делото, включително и юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата Д. И. Н. е депозирала чрез пълномощника адв.П. К. писмен отговор с подробно развити в него съображения за нейната неоснователност, базиращи се на анализ на събраните доказателства относно обстоятелствата, при които е настъпил инцидента, и действително претърпените вреди при приложение на принципа на справедливостта и на разпоредбата на чл.84,ал.3 от ЗЗД относно началния момент на забавата за обезщетението за имуществени вреди. Претендира за потвърждаване на решението в обжалваните му части и за присъждане на разноси по чл.38 от ЗАдв за възнаграждение с ДДС.

Въззивна жалба против решението е подадена и от Д. И. Н., чрез пълномощника адв.П. К., посредством която то се атакува в частта му, с която е отхвърлен предявения от нея като частичен иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над присъдената сума от 45000лв. до пълния предявен като частичен от 60000лв. размер от 50000лв. със законна лихва. Акцентира се на действително претърпените болки и страдания и на неблагоприятната прогноза за възстановяване, както и на емоционалното състояние на пострадалата. Цитира се съдебна практика по аналогични случаи. Претендира се за отмяна на решението в обжалваната част и за присъждане на адвокатско възнаграждение с ДДС по чл.38 от ЗАдв.

Ответникът по тази жалба О. С. З. е подала чрез пълномощника юрисконсулт С. Н. писмен отговор, с който я оспорва, считайки да не дължи обезщетение за неимуществени вреди. Поддържа цитираната съдебна практика да е неотнормативна към настоящия случай, с оглед конкретните обстоятелства. Претендира за отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане са предявените от Д. И. Н. против О. С. З. искове с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД за заплащане

на обезщетения в размер на 50000лв. за неимуществени вреди, частично от 60000лв., и в размер на 1917,56лв. за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение, претърпени при падане на 10.02.2022г. вследствие неравност на тротоара в гр.С.З., ул. *****, пред магазин „О.“, при което е претърпяла фрактура на дясна тазобедрена става, причинено от бездействие на общинските служители да поддържат настилната в изправно състояние, ведно със законната лихва от 10.02.2022г. Твърди се на 10.02.2022г., около 10,30-11,00 часа в гр.Стара Загора Н. заедно с дъщеря й М. Й. и неин приятел Р. П. да са се движили по северния тротоар на ул.“С. К. Б.“ в посока изток-запад и непосредствено преди да достигнат сградата на централния клон на „Б. п.“ЕАД, пред магазин „О.“, внезапно десният й крак да е попаднал в несигнализирана неравност на тротоара, вследствие което загубила равновесие, политнала напред и паднала на дясната си страна, при което изпитала остра болка в областта на дясната тазобедрена става, заради което й била оказана на място спешна медицинска помощ от екип на ЦСМП след обаждане на телефон 112 и била хоспитализирана в КОТ при УМБАЛ „П. Д. С. К.“АД-Стара Загора, където й била поставена диагноза „фрактура на дясна тазобедрена става“ и извършено открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация чрез имплантиране на метална остеосинтеза, а след изписването й на 21.02.2022г. била приета в Отделението по физикална и рехабилитационна медицина, където било установено наличието на болезнено силно ограничени движения в дясната тазобедрена става, както и невъзможност за самостоятелна походка. След изписването й на 02.03.2022г. продължила да изпитва силни болки, въпреки приема на обезболяващи медикаменти, и в момента е на легло и има нужда от постоянна чужда помощ дори за най-елементарни битови дейности, не може да спи нормално и да си служи пълноценно с десния крак, чувства се в тежест на близките си. След преживяното тя станала силно притеснена, неспокойна, потисната и напрегната, рязко ограничила социалните си контакти, изпитвала страхови изживявания само от мисълта, че би могла да излезе сама. За лечението й били извършени разходи на обща стойност 1917,56лв., посочени по вид и размер поотделно.Твърди увреждането й да е вследствие противоправно бездействие на общинските служители, на които е възложено от общината да предприемат необходимите действия за сигнализиране на пешеходците за препятствията и възстановяване на тротоара в състояние, годно за обичайната

му употреба.

С отговора на исковата молба ответната община е оспорила исковете, считайки да не дължи претендираните обезщетения, тъй като от исковата молба не става ясно каква е неравността на тротоара и при нормален ход и нормално внимание ищцата би ли забелязала тази неравност и би ли паднала. Оспорила е по размер обезщетението за имуществени вреди с твърдения сумите от 6,45лв. и от 17,00лв. по представените фискални бонове от 17.02.2022г. и от 21.02.2022г. да не са заплатени във връзка с възстановяването на ищеца от травмата. Оспорила е и началната дата на законната лихва върху това обезщетение с твърдения плащанията да не са извърши на 10.02.2022г., а на следващи дати.

С обжалваното решение съдът е приел въз основа на събраните гласни доказателства и заключение на СТЕ за установени обстоятелствата, изложени в исковата молба, във връзка с претърпения от ищеца инцидент, при който е паднала вследствие на пропадането на десния ѝ крак в несигнализиран и небезопасен участък от северния тротоар на ул.“С. К. Б.“, който е бил с липсваща настилка, и си е счупила дясното бедро, което да ангажира отговорността на ответната община, натоварена с поддръжката на тротоара, съгласно чл.3,ал.1 от ЗДвП във връзка с пар.6,т.1 от ДР, и чл.2, ал.1,т.1 от ЗОБС и пар.7,ал.1,т.4 от ЗМСМА, заради бездействието на нейните служители по поддръжка и ремонт на общинските улици. На база събраните гласни доказателства и заключение на СМЕ, отчитайки напредналата 86-годишна възраст на ищеца, причиненото ѝ сериозно по характер физическо увреждане, изпитваната вследствие на него интензивна за период от 30-45 дни болка и емоционално психическо страдание, оперативното лечение, възстановителен период над 12 месеца, затрудненията за самостоятелно придвижване и самообслужване, неудобствата, които търпи и към настоящия момент, социалната изолация, съдът е приел за справедлив размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди такъв от 45000лв. Приел е и всички направени разходи по представените с исковата молба писмени доказателства да представляват подлежащи на репарирание имуществени вреди. Приел е законната лихва върху обезщетенията да се дължи от датата на увреждането – 10.02.2022г., съгласно чл.84,ал.3 от ЗЗД.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира обжалваното първоинстанционно решение за валидно и допустимо.

Във въззивното производство страните не повдигат спор относно приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка във връзка с обстоятелствата, при които се е случил инцидента, поради което тя не подлежи на преразглеждане. Действително, както настоява жалбоподателят-ответник, той е настъпил в светлата част на денонощието при бавен ход на 86-годишната Н. по време на разходката ѝ с нейната дъщеря св.М. Й.. От приетото заключение от 01.09.2022г. на СТЕ, обаче, изготвено след извършен от вещото лице инж.Р. П. оглед на място, което съдът възприема като обосновано и кореспондиращо на останалите доказателства, се установява, че на мястото на инцидента по северния тротоар на ул.“С. К. Б.“, непосредствено преди сградата на централния клон на „Б. п.“ЕАД, в посока изток-запад, преди магазин „О.“, тротоарната настилка е изпълнена с различни по вид тротоарни плочи – квадратни и шестоъгълни, поставяни по различно време, между участъците с които има денивелация от 1-1,5см., а между самите плочи са израснали треви поради липсата на циментово покритие на фугите, като на места липсват плочи, на места някои от тях са силно пропадали и вкопани и нямат необходимата нивелация за нормално движение на пешеходците, на места са начупени и напукани и на места има подложка от циментова замазка и пръст вместо тротоарни плочи, като точно в мястото на инцидента има огромна вдлъбнатина на тротоара с пропадали плочи, която, според обясненията на експерта при изслушването му в съдебно заседание на 19.09.2022г., не може да бъде забелязана от голямо разстояние, тъй като непосредствено преди нея има шахта с бетонов капак, а е видима в последния момент при приближаване непосредствено преди нея. В такава насока са и показанията на свидетеля-очевидец Р. П.. Както според същия, така и според вещото лице, опасният участък не е бил сигнализиран по някакъв начин, а и, според заключението, целият участък подлежи на пълен ремонт – изваждане на всички плочи, почистване на участъка от треви, полагане на подложка от пясък с еднаква височина в целия участък, трамбоване на подложката, нареждане на нови плочи от един и същи вид с еднакви фуги, които да се запълнят добре между отделните плочи с циментов разтвор. Видно е при тези доказателства, че се касае за драстична неравност на тротоарната настилка, която не е била предвидима и която пешеходецът не

би могъл да възприеме своевременно, за да я заобиколи. Освен това, при положение, че целият участък е компрометиран, пешеходците на практика са лишени от безпрепятствен достъп до прилежащите на тази улица обекти и от тях не може да се изисква внимание извън обичайното за преминаване по предназначения за тази цел тротоар. В крайна сметка се установява, че причината за падането на ищеца е неравността на настилката, заради която е загубила равновесие, и независимо дали Н. е положила дължимата грижа да я преодолее това ѝ поведение не може да изключи отговорността на общината за бездействието на нейните служители по поддържането на тротоара в изправно състояние, противно на застъпването от ответника и във въззивното производство. По силата на чл.31 от Закона за пътищата, изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища, в чийто обхват се включва и площта на тротоара, съгласно чл.5,ал.,2 от ЗП и пар.1,т.2 от ДР на ЗП, какъвто път, безспорно за страните, е този, на който е настъпила процесната злополука, се осъществяват от общините. Общината е натоварена по силата на закона с изграждането, ремонта и поддържането на тротоарите и по републиканските пътища в границите на урбанизираните територии, съгласно чл.30,ал.4 от ЗП. При това положение ответната община, която е длъжна чрез своите служители или натоварени за целта други лица да осъществява ремонта и поддръжката на пътя с грижата на добър стопанин, не е осигурила безопасно преминаване на гражданите в процесния участък от тротоара, подменяйки настилката, поради нарушената ѝ цялост и ниво, или отстранявайки неравностите по нея, което именно виновно бездействие по смисъла на чл.45 от ЗЗД е и единствената причина за настъпване на инцидента и ангажира безвиновната ѝ гаранционно-обезпечителна отговорност по чл.49 от ЗЗД за произтеклите от него вреди, които следва да обезщети изцяло.

Безспорно установено е посредством представените епикризи, заключението от 25.07.2022г. на СМЕ и събраните от ищеца гласни доказателства, че вследствие падането си Н. е получила „пъртрохантерно счупване на дясното бедро“ в горната му част непосредствено под тазобедрената става, за което е предприето оперативно лечение и извършено открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация с метална остеосинтеза, което съставлява силно болезнена травма, болката при която е шокова, внезапна, силна, водеща до колапс и много силна до първите 2-3

следоперативни дни, обостря се при започване на рехабилитационни и кинезитерапевтични процедури, каквито Н. е провела при престоя си в периода 21.02-02.03.2022г. в Отделението по физикална и рехабилитационна медицина и след това в домашни условия, според св.Й., и постепенно затихваща до пълно изчезване до 30-45-ия ден. Около месец и половина тя е била постоянно на легло, а след това е започнала да свива самостоятелно оперирания крак и да сяда в леглото, през което време е била изцяло на грижите на дъщеря си, а след това е приучена да ходи с патерици, но винаги с чужда помощ, като и до момента на извършения от вещото лице д-р М. С. на 19.07.2022г., пет месеца след инцидента, личен преглед тя не се придвижва самостоятелно и лечебният възстановителен процес не е приключен и понастоящем, което обстоятелство в хода на производството следва да бъде съобразено, съгласно чл.235,ал.3 от ГПК. Освен това, според експертът, възстановителният процес, който обичайно приключва за около 12 месеца, при ищеца протича твърде забавено и непредвидимо и с оглед 86-годишната ѝ възраст към момента на травмата не може да се разчита на пълно възстановяване. Според св.Й., майка ѝ е била много жизнена жена, която сама се е грижела за себе си, но инцидентът ѝ е подействал много тежко психически и продължава и до момента да разчита на нейната помощ. При съобразяване на всички тези обстоятелства със силно негативно физическо и емоционално въздействие върху изпаднал в безпомощно състояние за продължителен период от време човек в напреднала възраст и отчитайки неблагоприятната прогноза за възстановяване, настоящата инстанция намира за справедлив, съгласно чл.52 от ЗЗД, размер на дължимото се на ищеца обезщетение за неимуществени вреди такъв от 50000лв., което обосновава отмяна на обжалваното първоинстанционно решение в частта му, с която искът е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 45000лв. до пълния предявен като частичен размер от 50000лв., като тази разлика от 5000лв. бъде допълнително присъдена, ведно със законната лихва от 10.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на разходите за лечение по представените с исковата молба преводно нареждане, фактура и фискални бонове за общо 1917,56лв. ответникът с въззивната си жалба оспорва единствено тези за сумата от 6,45лв. по фискалния бон от 17.02.2022г., за сумата от 17,00лв. по фискалния бон от 21.02.2022г. и за сумата от 26лв. по фискалния бон от 10.02.2022г.

Противно на поддържаното във фискалния бон от 17.02.2022г. да не е посочено за какво е заплатена сумата от 6,45лв., в него фигурира „П-с L 10“. Противно на поддържаното медикаментът „Зеталакс ДМ микроклизма“ по фискалния бон от 10.02.2022г. да не е свързан с лечението на процесната травма, от обясненията на вещото лице при изслушване на заключението на СМЕ в съдебно заседание на 19.09.2022г. става ясно, че във връзка със залежаването през първия месец и половина след операция често възрастните хора изпадат в запек, заради което е необходима употребата на лекарствен препарат за клизма, за какъвто става въпрос в този случай. Към датата на закупуването му в деня на хоспитализацията ѝ при Н. все още не е било налице залежаване, както поддържа жалбоподателят-ответник, но тя е била приета за болнично лечение по повод травма, ограничаваща подвижността ѝ и предполагаща залежаване, заради каквото предварително да бъде набавен този медикамент. Имайки предвид, че и трите оспорени разхода са извършени през времето, в което ищецът е била на лечение в КОТ, от която е изписана на 21.02.2022г., когато е издаден фискалния бон за сумата от 17лв. за опаковъчни материали, необходими във връзка с превеждането ѝ на същата дата в Отделението по физикална и рехабилитационна медицина, и съобразявайки заключението на СМЕ, според което всички направени разходи по представените документи са били необходими за лечебния процес, настоящата инстанция намира те съвкупно да са в пряка причинно-следствена връзка с претърпяната травма и да съставляват имуществена вреда под формата на претърпяна загуба, подлежаща на обезщетяване от ответника. Неоснователно същият и във въззивното производство оспорва началната дата на претендираната от деня на увреждането - 10.02.2022г., законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди. Искът за имуществени вреди от деликт обхваща всички претърпени такива като произтичащи от едно увреждане и, според т.2 на ППВС №2 от 21.12.1981г., вземанията за обезщетение за вреди от непозволено увреждане стават изискуеми от деня на увреждането, а, когато деецът не е известен – от откриването му, като законът не разграничава изискуемостта на вземанията за неимуществени вреди от тези за имуществени вреди и не определя различни начални моменти за давностните срокове, респективно за началната дата на забавата по чл.84,ал.3 от ЗЗД, според характера на вредите. По тези съображения лихвата за забава се дължи не от датата, на която е направен всеки отделен разход за лечение, а

от датата на увреждането.

Обсъденото обосновава извода за потвърждаване на обжалваното първоинстанционно решение във всичките му останали части извън отхвърлителната досежно обезщетението за неимуществени вреди. С оглед на този изход по спора при настоящото му разглеждане, първоинстанционното решение следва да се отмени в частта му относно присъдените в тежест на ищеца разноски от 38лв., а ответникът следва да бъде осъден, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, предвид постановеното Определение №581 от 13.05.2022г. за освобождаване на ищеца от заплащане на такси и разноски, да заплати допълнително държавна такса от 200лв. и допълнително разноски за възнаграждения за вещи лица от 60,30лв., за първоинстанционното производство по сметка на Окръжен съд-Стара Загора, а на адв.П. К., на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв, допълнително възнаграждение за оказаната безплатно адвокатска помощ и съдействие на ищеца в размер на 243,60лв. с ДДС. На същия, с оглед изричната претенция, следва да се заплати възнаграждение за въззивното производство в размер на 5580лв. с ДДС по иска за обезщетение за неимуществени вреди и 590,11лв. с ДДС по иска за обезщетение за имуществени вреди, съгласно чл.2,ал.4 и ал.5 и чл.7,ал.2,т.2 и т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. и пар.2а от ДР, или общо сумата от 6170,11лв. На основание чл.78,ал.6 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да заплати държавна такса в размер на 100лв. по подадената от ищеца Н. въззивна жалба по сметка на Апелативен съд-Пловдив.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №336 от 16.11.2022г., постановено по гр.дело №251/2022г. по описа на Окръжен съд-Стара Загора, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от Д. И. Н. с ЕГН:***** и адрес: гр.С. З., ул. К....., против О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, иск за заплащане на сума в размер над присъдения от 45000лв. до предявения като частичен размер от 50000лв., представляваща обезщетение за причинените ѝ от непозволено увреждане на 10.02.2022г. неимуществени вреди, ведно със законната лихва за забава върху нея, считано от 10.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане, И В ЧАСТТА, с

която Д. И. Н. с ЕГН:***** и адрес: гр.С. З., ул. К....., е осъдена да заплати на О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, сумата от 38лв. – съдебно-деловодни разноски за възнаграждение на вещо лице и юрисконсултско възнаграждение по съразмерност на отхвърлената част от исковете, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, да заплати на Д. И. Н. с ЕГН:***** и адрес: гр.С. З., ул. К....., сумата от още 5000лв. /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, от инцидент, настъпил на 10.02.2022г. в гр.Стара Загора, на ул.“С. К. Б.“, при падане върху тротоарната настилка, при който е претърпяла фрактура на дясната бедрена кост, ведно със законната лихва от 10.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №336 от 16.11.2022г., постановено по гр.дело №251/2022г. по описа на Окръжен съд-Стара Загора, в останалите му части.

ОСЪЖДА О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд-Стара Загора държавна такса от още 200лв. /двеста лева/ и разноски за възнаграждения за вещи лица от още 60,30лв. /шестдесет лева и тридесет стотинки/.

ОСЪЖДА О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, да заплати на адвокат П. Х. К. от АК-Стара Загора със служебен адрес: гр.С. З., бул. С. П. Е. № *****, на основание чл.38,ал.2 от ЗАДв, допълнително възнаграждение от 243,60лв. /двеста четиридесет и три лева и шестдесет стотинки/ с ДДС за първоинстанционното производство, и възнаграждение от 6170,11лв. /шест хиляди сто и седемдесет лева и единадесет стотинки/ с ДДС за въззивното производство, за оказаната безплатно на Д. И. Н. адвокатска помощ и съдействие.

ОСЪЖДА О. С. З., ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С. З., бул. *****, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд-Пловдив

сумата от 100лв. /сто лева/, представляваща държавна такса за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____